

вата заповѣдъ вържъ са при огъня, закры си лицото съ упашката и хвърляше неуспѣшни погледи на страницигѣ, които додохъ да нарушягѣ епокойствието ѝ.

— Ако искате пристѣпете до огъни, рече на Главка и на другаригѣ му; тука азъ не пріемамъ други живы твари, освѣнь или кукувицата, лѣсницата, змѣята и ехидната, но и безъ да ви кажъ добръ дошли приближете се до огъня. . . . . зашто сѣ излишныгѣ думы.

Вѣщницата говорише единъ варварскій латинскій езикъ, въ който намѣсваше думы на друго нарѣчіе подревне и варварско; тя съдѣше безъ да са мѣсти отъ мѣстото си, но втрѣчено гледаше страницигѣ, когато Главкъ свезаше отъ Иона горилта ѝ мокра дрехата. Като я помѣсти за да сѣдне на една дѣска, която бѣше единчкѣя столъ на туй жилище, той подухъ огъня който вече загасваше, за да го распали. Робинята на Иона са насърчи отъ примѣра на господаригѣ си, сие си и ти намѣтката и сѣдижъ припазливо на другѣя край на огнището.

— Обезпокоихмы та, рече съ сребристыя си гласъ Иона, за да покаже вѣжливостъ къмъ вѣщницата.

Тя не отговори дума; ще мыслишъ че бѣше единъ трупъ възкрѣснѣлъ за една минута, но потѣмъ пакъ въ вѣченъ стѣнъ.

— Кажете, рече найподиръ, подиръ дълго мълченье; братия ли сте?

— Не, отговори Иона причервена.

— Супругы ли?

— Не, отговори Главкъ.

— Слѣдователно любовници? А! а, а!

Толкози неудържимъ бѣше смѣхътъ на вѣщницата щото пещерата поеча.

Замръзнъ Иона като чу внезапныя и сатаничскій смѣхъ. Главкъ промърмора нѣкои думы употребяваны противъ възшебствата, а робинята на Иона приблиди като лицето на самата вѣщница.

— Зашо са смѣешъ бабичко? попыта я аониняницъ строго слѣдъ като изрече таинственныгѣ си думы.

— Засмѣхъ ли са? рече тя като не въ себеси.

Тя е безумна, промърмора Главкъ, и погледыгѣ му са срѣшнѣхъ съ погледыгѣ на вѣщницата която го гледаше лукаво.

— Дъженъ, рече му тя грубо.

— Страннопримството ти не е приятно, отговори аониняницъ.

— Не са сърди; пріятелю Главке, не сърди и бабичката, рече му тихо Иона.